

Наталія Кузьменко – учениця 9 класу Вовчицького ліцею імені В. Ф. Мицика Лубенської районної ради Полтавської області. Народилася 9 червня 1994 року в селі Вовчик. Бере активну участь у районних та обласних етапах олімпіад із різних предметів, цікавиться живописом, журналістикою, літературою. Пробує себе як прозаїк. Натхнення до писання в юної авторки з'явилося через захоплення читанням, закоханість у художнє слово. Тексти адресує одноліткам, мріє стати дитячим письменником. Благословення і творчі настанови як “майбутньому колезі” отримала від Всеволода Нестайка. Друкувалася в газетах “Ліра”, “Лубенщина”, “Коло”, “Світ молоді”, “Сільські вісті” та часописі “Шкільний журнал”.

РУДА ТА ЩЕ Й З КАКТУСОМ

В Інтернеті познайомилася з Вовчиком. Не знаю... Завжди боялася подібних зустрічей в Мережі, а тут... Ні, він класний, вміє розвеселити, але я ж його не бачила. А якщо він мені не сподобається, якщо він взагалі не Володя. Хм. Але зустріч вже призначена. Так-так, сьогодні о п'ятій біля кафе... Ой, а як же воно називається? Де ж я знайду Вовчика? Все, подумає, що злякалася. Де ж, де той папірець? Ну-ну... Так, зберися, Наталю, і згадуй! Щось із квітами пов'язано. Може “Орхідея”, ні-ні – “Волошка”... І придумалося поназивати кожному другу кафешку в місті всякою травою. У-у-х! Ну добре, зайду до кожної. Зараз підфарбуюся, одягнуся... Ой, а що ж одягти? Це ж моє перше побачення. Так, треба щось особливе, щоб він побачив і упав, ні-ні, щоб побачив, сказав “Боже, яка краса”, а потім хай падає. Точно! А що у нас є? Треба одягти спідницю, щоб зацінив мої стрункі ніжки. Але зараз зима... Ні, ніжки важливіше. Вдягну цю, оранжеву, якраз під колір волосся. І салативий светр, аби привернути увагу. Він побачить, що я – яскрава особистість, і закохається по вуха.

Так, одягнулася, пальто натягла... У-у-й! А реквізит! Як же він мене впізнає?! Ми вчора домовилися, що я буду тримати в руках вазончик із кактусом, а він із фікусом. Просто кактус – це перше, що прийшло мені в голову, адже стояв він прямо перед “компом”.

Тож отак вся під колір веселки з кактусом у руках і скуйовдженою рудою, як факел, головою побігла шукати своє кохання. Найперше завершила до “Ромашки”. Очима – зирк-зирк. Нікого з вазончиком не видно. Вибігла, глянула на годинник. Була вже шоста. Думаю, він терплячий.

Заскочила в якусь “Женьшень”: не знаю, квітка це чи ні, ну про всяк випадок заглянула. Ні, не було Вови й там.

Уже геть змучена й розчарована, врываюся до “Нагідки”... І... Упс! Посковзнулася, впустила кактус на ногу якомусь хлопцеві, наступила йому на другу, а для повного щасття ще й перекинула гарячу каву йому на светр. Ми упали біля його столика... Історія!!! Тепер я очікувала на шквал лайки – прощавай, побачення. Але він сказав:

– Ти не забилася, може, допомогти?

І...ми розсміялися на все кафе.

Було весело, він зацінив мій яскравий прикид і похвалив гарні ніжки.

Сівши за столик, замовив ще кави – на двох – і ми цілий вечір провели в розмовах. Найбільше Остапа цікавило, куди я так поспішала й навіщо взяла із собою кактус. Я все розповіла. А він відповів, що о п'ятій до кафе заходив один із фікусом, але п'ять хвилин посидівши, злиняв. Ну й нехай. Що ж він за кавалер, коли не знає, що дівчатам властиво запізнюватися на побачення. Так завжди було!

Коли стемніло, Остап провів мене додому: звичайно, це коштувало йому неабияких зусиль. Не кожного ж дня тобі на ногу падає кактус.

МАБУТЬ, РИБНИЙ-ТАКИ ДЕНЬ

Було літо. Риба на річці клювала, як ніколи. Тільки прийдеш до води, сядеш, закинеш вудку... Черв'як-бідолаха ще й не долетів, куди треба, а риба вже вискакує...

Тому рибалок на річці в ту щедру пору – киші-і-і-ло! Поживитися свіженькою рибкою вирішили і двоє давніх друзів – Сергійко та Сашко.

Того дня стояла страшенна спека. По рибу з села йшло небагато, в основному школярі та

ще старий дід Матвій зі своїми помічниками – п'ятіркою рудих і чорних котів. Смішно було дивитися на ту картину, коли ціле стадо Мурзиків і Мурчиків після вдалої риболовлі ледь встигали за своїм стареньким хазяїном, важко перебираючи лапами, яких не було видно з-під набитого рибою пуза. Та це й не дивно, адже дід ловив не для себе, а якраз для своїх котів, бо вже двадцять років жив самсамісінський. Коти для нього, як діти, – нічого не шкода.

– Слухай, Сань, відчуваю, риба сьогодні добре клюватиме.

– Е! Де там! Спека яка! І жаба погана не попадеться.

– Що? Ти глянь на дідових котів. Диви, як черево набили.

– Ото, боюся, котам і наловимо.

Отак сперечаючись цілу дорогу, хлопці йшли до річки. Вудки в них, мабуть, найкращі в селі: і поплавки найновіші, і грузики, які хочеш, та ще щось і написано не по-нашому. А гачки! Ох і гачки! Усіх видів і підвидів. Але похвалитися новеньким приладдям мало перед ким було. “Не рибний сьогодні день. Ніхто і не йтиме. Та й навіть!” – казав сусід Сергійка дядько Олег. Проте наші відчайдухи не зважають на ті балачки: “Воно ще побачимо – рибний чи не рибний. Ось як принесемо, дядьку, цілу сумку окунів, отакенних, ха-ха-ха!”

До річки вже – рукою подати. В обличчя з півночі дує вологий із присмаком молодого верболозу вітерець. Здається, і день не такий вже гарячий. Усе ж юні рибалки добряче спітніли. Мабуть, важкою була сумка з припасами, яку їм спорядила Сергійкова мати. Тож нагода вбити відразу двох надокучливих зайців – голод і втому – нарешті з'явилася.

– Давай тут сядемо. Хороша місцинка: і холодок, і травичка густа.

– Сідаймо.

Розіславши всі наїдки, хлопці почали підкріплятися перед відповідальною роботою. Та не встигли закинути шматок до рота, а до них уже чимчикує малий Тимко, який щойно закінчив другий клас. Хлопці насупилися, мов два сичі: третього не чекали... Але Тимка більше турбувала риба, ніж їхні харчі.

– Здоров, хлопці! На рибу?

– На рибу. А ти?

– І я.

– Тільки щось нам підказує, риба в тебе ловитиметься слабенько.

– А, ви про це? Та ото собака сусідський сьогодні ухопив мій спінінг та погриз трішки.

Ледве відібрали.

– Спінінг? Ха-ха-ха! Та це ж бамбук африканський! Ха-ха-ха!

Але злякавшись, що малий не зрозуміє жарту і образиться, додали:

– Ну що, рибалко, не хочеш з нами повудити? Нам утрюх веселіше буде!

– О! Давайте!

Згорнувши свій обідній стіл, друзяки разом із Тимком спустилися дорогою до річки.

Вода була чиста-чистісінька. Така прозора, що, глянувши на саме дно, можна було побачити цілу армію жвавих пліточок і верховодів або ж навіть здоровенного окуня. Ех, хай що хочуть, те й говорять всілякі розумні дядьки “олеги”, а день сьогодні таки рибний, точніше, річка – рибна. А місцинка яка хороша хлопцям дісталася: рогатини вже стоять (мабуть, забув хтось витягти), верболіз росте ріденько (а нащо густо, щоб гачком частіше зачіпати?), пісочок сухенький, та ще й вітерець із річки свіженький дме. Хіба не казка?

Усівшись якнайзручніше і підготовивши свої вудки до роботи, хлопці розпочали полювання на рибу. Тимко сидів посередині, Сергійко ліворуч, а Сашко праворуч. От тільки Саньку не пощастило, адже з його боку верболіз так низько похилився, що, здається, гачок в ньому неодмінно застряне.

Закинувши вудки, юні рибалки тільки й чекали моменту, коли ж риба вподобає собі чийсь наживку.

– Тимо, а де твій поплавок? Щось надовго він пірнув.

– Та нічого, я все одно його бачу. Оно така маленька зелена штука вигляда.

Сашко довго вдивлявся в ту зелену цятку, що ледь виступала з води, посилаючи Сергійкові насмішкуватий погляд. Так-так, хлопці не вірили в майбутнє цього “бамбукового спінінга”. Але дарма: за кілька хвилин Тимку пощастило! Він раз за разом ловив таких здоровезних щупаків, що стовпець, на якому трималася сумка з рибою, почав тріщати.

– Ану, дай мені свою вудку!

Це говорив розлючений невдалим початком риболовлі Сашко. У нього самого було лише три верховодики, а в Сергійка взагалі – один окунець.

– Бери!

– А ти мою. І може... це-є... пересядь!

Тимко погодився, адже він був найменшим і перечити старшим не смів. От узявши Сашкову вудку, малюк знову почав набивати сумку щупаками. А Сашко, червоний, як рак, лише дивився на непорушний зелений поплавок, який ледве визирив з води. “Ага! Все! Все

зрозуміло! – думав він. – У Тимка черв'яки смачніші. Як я відразу не здогадався! Він же неподалік від ферми їх копає. А на фермі черв'яки найсмачнішіші – жодна риба не встоїть”.

– Тимо, ану черв'яків своїх позич, бо в мене худі і голодні такі, що самі б рибину з'їли.

– Бери, мені не шкода.

Хтозна, що воно за день! І цих черв'яків риба в Сашка не хоче брати. Сергійко, який теж вірив у Тимкову наживку, спробував і собі. Та лише мацюпусінька пліточка вирішила спробувати фермерського черв'яка.

– Ну що ж, хлопці, піду я додому, бо й сумка порветься. Бувайте.

– Бувай!

Коли Тимко пішов, Сашко із Сергійком, зловивши ще по рибині, подарували верболозу кілька гачків і рушили додому. Усю дорогу думали про Тимка – про те, що всю рибу він у річці виловив, тому й не клювала більше в них.

– Тимко – це ходяче нещастя.

– Та ти не хвилюйся, Сань, подумаєш, наступного разу пощастить. Ось засмолимо наш човен, впливемо на середину річки і такої риби наловимо, а він сидітиме собі на березі і мальків нещасних стьобатиме. А цю рибу, мабуть, котам віддамо.

Хлопці ще довго обговорювали плани щодо свого дірявого човна, який лежав уже третій місяць у верболозах біля річки...

Ось вони наблизилися до двору дядька Олега: той, сидячи на лавці, вже давно виглядав рибалок, аби глянути на їхніх “отакених” окунів.

– Так-так, нас виглядає. Мов газету читає, а сам...

– Е! Нас не обдуриш. Ми самі кого хочеш одуримо. Хі-хі-хі.

Винахідливі небораки вирішили набити сумку всіляким начинням, яке в них тільки було, а зверху покласти рибу. Отак, узявши сумку за ручки з обох боків, Сашко і Сергій, прикидаючись, що несуть неабияку ношу, пройшли повз двір дядька Олега.

– Бачите, дя, який окунь, які щупачки, а Ви казали – не рибний день, не рибний день...

Той, здивовано зиркнувши на здоровен-

ного окуня, якого тримав у руках Сергійко, лише надувся від прикроців: бач, сам не пішов на риболовлю!.. Мабуть, рибним-таки був день.

МАНЬКА-ТРАКТОРИСТКА

Наш сусід – тракторист, який добре знає і любить свою роботу. Якось навідався до нас, коли я саме читала оповідку в “Соняшнику”. Читала і сміялась. Сусід запитав, що там таке веселе пишуть. Я й переповіла. “Навесні, коли поля орали, й зі мною, бувалим трактористом, трапилася прекумедна історія, – пригадав гість і собі. Уявляєш, ми з козою баби Федори – Манькою – удвох на тракторі поле орали. Як це? А ось так”.

...Одного весняного ранку тракторист вирушив на оранку. А туман стояв такий, що хоч ножем ріж. Та це не стало на заваді, і він завів трактора в загінку. А коли дійшов до протилежного краю поля, зупинився, щоб оглянути плуга. Зирк, аж до борони, що за плугом, прип'ята ланцюгом коза. Вочевидь, якимось чином зачепилася за неї, й відтак борона тягнула її за трактором майже кілометр.

– М-м-е! М-м-ме! – обізвалася нещасна, побачивши людину.

Довго, спантеличений, чухав потилицю, намагаючись утямити, як могло таке диво статися. Потім сів у кабінку, розвернувся і поволеньки потягнув козу туди, звідки привів. На краю поля зупинився, відчепив рогату “трактористку” від борони, аж чує, як десь неподалік у тумані хтось із розпачем гукає:

– Манько! Манько!

То була баба Федора. Шукала свою козу, яку незадовго перед тим припнула на краю поля, щоб попаслася. Тільки, мабуть, цього разу припнула ненадійно, тож кілок і висмикнувся. А неприпнута коза – тварина вільна, і понесло її туди, де стояв трактор. Там зачепилася ланцюгом за борону. Трактор рушив, мусила й Манька вслід за ним по-своєму поле “орати”...

Відтоді, де б тракторист бабу Федору не зустрів, завжди перепитує:

– Як там Ваша Манька-трактористка?

